

Arrest

nr. 169 174 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2015 met refertenummer 57101.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2015 met kennisgeving op 18 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door:

Ö., N.

nationaliteit: Turkije

geboren te Turkmen op 01.01.1945

adres: Warandestraat, 29 9000 GENT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat bij haar kinderen te verblijven, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Een tijdelijke scheiding met haar familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat verzoekster reeds eerder gescheiden is geweest van haar kinderen. Verzoeksters' kinderen kozen ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er zelf voor om pas jaren later ook naar België te komen.

Betrokkene stelt verder dat het niet langer mogelijk was om alleen te wonen en in haar levensonderhoud te voorzien. Ter staving hiervan legt zij een doktersattest voor waaruit blijkt dat zij hulpbehoefig is en geholpen dient te worden door haar kinderen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat zij een beroep kan doen op de financiële steun van haar kinderen teneinde tijdelijk terug te keren. Verder toont betrokkene niet aan dat zij niet kan geholpen worden door vrienden of kennissen in het land van herkomst, wie zij tijdelijk terecht kan gedurende de behandeling van haar regularisatieaanvraag.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de lange behandelingsduur van de aanvragen betreft, vooreerst is dit een subjectief gegeven. Bovendien geldt dit voor alle Turkse onderdanen die een aanvraag wensen in te dienen en kan dit geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

Verder verwijst betrokkene naar haar leeftijd. Doch zij toont niet aan waarom dit haar tijdelijk zou verhinderen om terug te keren.

Wat de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag en het EVRM betreft, betrokkene toont niet aan in welke mate een tijdelijke terugkeer een schending zou zijn van deze verdragen.,

Verder verwijst betrokkene naar punt 2.3 van de instructies. Indien betrokkene hiermee de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 bedoeld, merken we echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Tenslotte verwijst betrokkene naar artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze aanvraag dient in te dienen via de geijkte procédure, namelijk via de indiening bij de gemeente van een bijlage 19ter.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

Op 6 juli 2015, met kennisgeving op 18 augustus 2015, neemt de de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Naam, voornaam: Ö., N.
geboortedatum: 01.01.1945
geboorteplaats: Turkmen
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op gericht tegen de tweede bestreden beslissing:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

*Overeenkomstig voormelde bepaling **moet** de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.*

Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Daar verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, zoals blijkt uit de uiteenzetting van de middelen infra, is huidige vordering voor zover ze gericht werd tegen de bijlage 13, bij gebrek aan belang onontvankelijk.

2.2. De exceptie vergt een bespreking van de middelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt:

“1. Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringplicht

Dat, algevolg van de verweerders betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende naaste familieleden (waaronder haar zoon M. en zijn gezin bij zij te Gent inwoont) wordt gescheiden (cf. stuk 2).

Dat derhalve een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst (nu verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard en derhalve verzoekster niet toegelaten wordt in België te blijven en zij een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten) een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 6 juli 2015 en het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar naaste familieleden in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er door verweerder in casu geen enkele afweging is gebeurd tussen de noodzaak dat verzoekster, die 70 jaar oud is en om medische redenen dient geholpen te worden, wiens kinderen in België, Nederland en Frankrijk wonen, wiens echtgenoot is overleden en die te Gent inwoont bij haar zoon Mevlüt en diens gezin, van wie ze volledig afhankelijk is en die nu terug dient te keren naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd (om aldaar haar aanvraag in te dienen), en de bescherming van de openbare orde !!!

Dat een algemene verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State m.b.t. art. 8 EVRM verweerder niet vrijstelt van de verplichting om in casu te motiveren waarom een tijdelijke terugkeer (voor onbepaalde tijd) van een alleenstaande vrouw van 70 jaar, die om medische redenen hulpbehoevend is en te Gent inwoont bij haar zoon en diens familie, naar Turkije geen schending uitmaakt van het art. 8 EVRM. “.

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

In casu kan niet ernstig worden betwist dat de toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM niet moet geschieden omdat het om een eerste toelating gaat en de verzoekende partij niet over een voortgezet verblijf beschikt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16

december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar zoon. In casu blijkt evenwel uit de bestreden beslissing(-en) niet dat deze een definitieve breuk van het gezinsleven tot gevolg hebben. De eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing hebben tot gevolg dat de verzoekende partij slechts tijdelijk zal dienen terug te keren naar het herkomstland om haar aanvraag al daar op reguliere wijze in te dienen zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota. Rekening houdend met het illegaal verblijf van de verzoekende partij, dat toegelaten heeft een gezinsleven op te bouwen is het niet kennelijk onredelijk te verlangen dat de verzoekende partij de aanvraag elders indient. De eerste bestreden beslissing merkt terecht op dat haar verblijf elders dan in het Rijk niet betekent dat haar kinderen haar niet financieel kunnen ondersteunen. Het gegeven dat haar echtgenoot is overleden en andere kinderen in andere Europese landen wonen doen aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij heeft zelf jarenlang in Turkije verbleven. Haar leeftijd, relatief jong (zeventig jaar) vormt geen beletsel om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Door haar jarenlange verblijf in Turkije is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat zij al daar beroep zal kunnen doen op vrienden en kennissen om haar bij te staan desgevallend in de zoektocht naar hulp van derden, desgevallend via financiële steun van de kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De loutere neerlegging van het medisch attest is niet afdoend. De verzoekende partij haalt evenmin redenen aan die verhinderen dat een van haar kinderen desgevallend tijdelijk de verzoekende partij niet kan vergezellen of bezoeken. Evenmin is een verblijf sedert 2011 in het Rijk van die aard dat dat het de verwerende partij moet behoeden de tweede bestreden beslissing te nemen na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt de verwerende partij toe de immigratiecontrole te bewaken. Bijgevolg kon de verwerende partij op goede gronden de aanvraag onontvankelijk verklaren en de tweede bestreden beslissing nemen en toont de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aan.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt omtrent de mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet te motiveren merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing afdoend heeft gemotiveerd omtrent artikel 8 EVRM en een belangenafweging heeft gemaakt. Bovendien vereist artikel 8 EVRM het voeren van een onderzoek en geen plicht tot motiveren.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Het tweede middel, dat blijkens haar inhoud enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing luidt:

“2. Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters kinderen in België niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid omdat zij beroep kan doen op de financiële steun van haar kinderen teneinde terug te keren en niet aantoonst dat zij in haar land van herkomst niet kan geholpen worden door vrienden of kennissen.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster aangebrachte elementen.

Dat immers verzoekster ter staving van haar aanvraag een medische attest dd. 13.02.2015 van Dr. Demuyne heeft neergelegd waarin duidelijk geattesteerd wordt dat verzoekster hulpbehoevend is wegens medische redenen en dient geholpen te worden door haar kinderen (cf. stuk 6 gevoegd bij aanvraag dd. 27.02.2015).

Dat verweerder dit bewijsstuk weerlegt met de eenvoudige motivatie dat zij beroep kan doen op de financiële steun van haar kinderen teneinde terug te keren en dat zij niet aantoonst dat zij in haar land van herkomst niet kan geholpen worden door vrienden of kennissen.

Dat verweerder echter nalaat rekening te houden met verzoeksters leeftijd (verzoekster is 70 jaar) en met het feit dat verzoekster medische problemen heeft en daarom hulpbehoevend is.

De vaststelling door verweerder dat verzoekster kan beroep doen op de financiële steun van haar kinderen weerlegt geenszins het door verzoekster neergelegde bewijsstuk aangaande haar medische problemen waardoor zij net hulpbehoevend is en afhankelijk is van haar kinderen.

Dat verweerder derhalve enkel een uiterst enge invulling heeft gegeven aan verzoeksters hulpbehoevendheid.

Dat “hulpbehoevendheid” veel ruimer is dan “financiële hulpbehoevendheid” waartoe verweerder zich toe beperkte.

Evenmin weerlegt de vaststelling door verweerder dat verzoekster in haar land van herkomst kan beroep doen op vrienden en kennissen geenszins het door verzoekster neergelegde bewijsstuk aangaande haar medische problemen waardoor zij hulpbehoevend is en afhankelijk is van haar kinderen.

Dat verweerder bij de beoordeling geenszins rekening houdt met het feit dat verzoekster reeds zelf 70 jaar oud is en dat haar vrienden en kennissen ook die leeftijd reeds hebben bereikt (als deze tenminste nog in leven zijn).

Dat, gezien haar hulpbehoevendheid om medische redenen, zij dan ook in haar land niet zal kunnen beroep doen op leeftijdsgenoten, die zelf als hulpbehoevend zijn.

Dat verweerder eveneens dient te weten dat bejaardentehuizen in Turkije zo goed als onbestaande zijn minstens zijn deze voor de gewone burger financieel onbetaalbaar. Immers in landen als Turkije is het een belangrijke waarde dat kinderen instaan voor hun ouders.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout nu verweerder uiterst enge interpretatie verleent aan de argumenten van verzoekster en geenszins rekening houdt met alle elementen van de aanvraag, meer bepaald met de leeftijd en de medische toestand van verzoekster, waardoor zij hulpbehoevend is.

Dat verweerder nalaat rekening te houden met alle argumenten/motieven/bewijsstukken van verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf.”

3.4. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar

aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoend is en met welk van de aangehaalde elementen in de aanvraag geen rekening is gehouden.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden..

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

In dit middel bekritiseert de verzoekende partij enkel het gegeven dat het verblijf van de kinderen in België geen buitengewone omstandigheid is omdat er beroep kan gedaan worden op hun financiële steun en omdat de bestreden beslissing stelt dat zij in het herkomstland beroep kan doen op hulp van vrienden en kennissen. De verzoekende partij bekritiseert de motieven die stellen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat bij haar kinderen te verblijven, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Een tijdelijke scheiding met haar familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land

van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat verzoekster reeds eerder gescheiden is geweest van haar kinderen. Verzoeksters' kinderen kozen ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er zelf voor om pas jaren later ook naar België te komen.

Betrokkene stelt verder dat het niet langer mogelijk was om alleen te wonen en in haar levensonderhoud te voorzien. Ter staving hiervan legt zij een doktersattest voor waaruit blijkt dat zij hulpbehoefstig is en geholpen dient te worden door haar kinderen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat zij een beroep kan doen op de financiële steun van haar kinderen teneinde tijdelijk terug te keren. Verder toont betrokkene niet aan dat zij niet kan geholpen worden door vrienden of kennissen in het land van herkomst, wie zij tijdelijk terecht kan gedurende de behandeling van haar regularisatieaanvraag."

Nochtans zijn deze motieven kennelijk redelijk en vinden zij steun in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zelf bijzonder vaag is gebleven met betrekking tot haar hulpbehoefvendheid. Zij legde bij haar aanvraag een medisch attest van 13 februari 2015 voor waarin enkel te lezen valt dat zij "is hulpbehoefstig wegens medische redenen en dient geholpen te worden door haar kinderen". Meer uitleg wordt niet gegeven en het is de Raad een raadsel waarom enkel haar kinderen haar zouden kunnen helpen en waaruit de nodige hulp dan wel dient te bestaan. Rekening houdend met de vaagheid van de gegevens is het derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat geenszins is aangetoond dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op hulp van kennissen en/of vrienden in het herkomstland, gelet op het gegeven dat zij jarenlang al daar heeft verbleven. Ook wijst de bestreden beslissing erop dat financiële steun door de kinderen kan worden verdergezet. Evenmin toont de verzoekende partij thans met concrete gegevens aan dat door haar medische problematiek het bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar haar land. Evenmin toont zij aan dat een terugkeer noodzakelijkerwijze een opname in een bejaardentehuis impliceert zoals thans, voor het eerst is gesuggereerd in het verzoekschrift.

Voorts heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de leeftijd van de verzoekende partij.

Voor het overige wordt niet verduidelijkt in het middel met welk element de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.5. Het derde middel luidt:

"3. Derde middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging

Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België en met haar gezondheidstoestand.

Verzoekster heeft immers een medisch attest dd. 13.02.2015 neergelegd waaruit blijkt dat zij om medische redenen hulpbehoevend is en dient geholpen te worden door haar kinderen.

Verzoekster werd op 9 augustus 2015 opgenomen in het ziekenhuis van Marche-en-Famenne wegens tachycardie (cf. stuk 3).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster dd. 18.08.2015 betekend, enkel stelt dat verzoekster geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum heeft.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening hield met het door verzoekster neergelegde medische attest dd. 13.02.2015 en haar medische redenen waardoor zij hulpbehoevend is. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening hield met de hulpbehoevendheid wegens medische redenen van verzoekster, 70 jaar oud, wiens echtgenoot is overleden en die geholpen dient te worden door haar kinderen die in België wonen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.“

3.6. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG kan zij deze niet dienstig aanvoeren nu de bestreden beslissing geen antwoord is op een aanvraag gezinshereniging. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

De verzoekende partij voert de schending van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie aan. Zeker omdat zij niet werd gehoord in het kader van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij in de gelegenheid is geweest schriftelijk haar standpunt zo overvloedig als zij wenste te zijn, uiteen te zetten. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40), wat in casu niet het geval is.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet -dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat-, terwijl zij enkel aanvoert dat zij diende gehoord te worden omtrent haar gezins- en economische situatie, haar hulpbehoefendheid, haar leeftijd en dat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand. Deze elementen zijn niet nieuw en kenbaar gemaakt in haar aanvraag, waarmee de eerste bestreden beslissing rekening hield. De hoorplicht en artikel 41 van het Handvest zijn niet geschonden.

Zij wijst op de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maar laat na aan te duiden welke elementen zij ter kennis zou hebben gebracht, van aard dat zij de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzigen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar verblijf bij haar kinderen en haar hulpbehoefendheid zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing die tegelijk met de tweede bestreden beslissing aan haar ter kennis is gegeven. Het volstaat te verwijzen naar punt 3.4. Er wordt op gewezen dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht oplegt doch vraagt dat de verwerende partij een onderzoek zou voeren onder andere naar de gezondheidstoestand en het gezinsleven. De verzoekende partij heeft alle gelegenheid gehad om in het kader van haar aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet elementen bij te brengen en heeft dit ook gedaan onder meer door de neerlegging van het medisch attest. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat hiermee is rekening gehouden. Waar de verzoekende partij verwijst naar een nieuw stuk, haar stuk 3 dateert dit stuk van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hier geen rekening mee te houden en staat het haar vrij ingeval van ernstige medische redenen een verlenging van de tweede bestreden beslissing te vragen. Omdat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met haar voorgehouden hulpbehoefendheid en haar leeftijd en het gegeven dat haar echtgenoot is overleden toont de verzoekende partij geenszins de schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan. Het volstaat te verwijzen naar hetgeen voorafgaat.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de samenlezing van de motivering van de twee bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Wat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betreft volstaat het voor het overige te verwijzen naar de bespreking van het tweede en het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

3.7. Gelet op het voorgaande is de redenering van de verwerende partij weergegeven onder punt 2.1. volledig correct en is het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN